

РЕШЕНИЕ

№ 8575

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 12.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7834** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 23643 от 29.07.2024 г. и вх. № 24228 от 06.08.2024 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Ч. Л. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, чрез адв. К. М. от САК, с адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 2010/24-4332-00400771 от 25.07.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, противоречията ѝ с материалния закон, съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и несъобразяване с целта на закона. Инвокират се съображения, че към датата на издаване на обжалваната заповед не е бил изготвен резултатът от медицинското изследване за алкохол в кръвта на жалбоподателя. Излагат се доводи за нарушена процедура по извършването на полево изследване с Drug Test 5000STK. Посочва се, че оспорващият е страдал от онкологично заболяване, поради което приема различни хранителни добавки. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно

призован, не се явява, представлява се от адв. М., който не се явява в последното открито съдебно заседание. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 1388560 от 25.07.2024 г., от Д. И. З., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че Ч. Л. С., на 25.07.2024 г., 14,10 часа, в [населено място], по ул. Проф. Ц. Л. с посока на движение от бул. К. към ул. Д. П., управлява лек автомобил „А.“ А7, рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ПИРИН ТРЕЙД 2013“ ЕООД. При извършената проверка, в двора на номер 12, се установява, че водачът управлява МПС след употреба на упойващи вещества. Изпробван е с техническо средство – Drug Test 5000 ARPJ-0013, проба номер 89, която е отчела положителен резултат за употреба на „бензодиазепини“. Издаден е талон за медицинско изследване № 107150 до Военно медицинска академия (ВМА). С акта са иззети СУМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 25.07.2024 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.“а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейския инспектор при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-5073 от 21.07.2015 г., заповед № 513з-4803 от 30.05.2023 г. и заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

При издаването на заповедта, с която на оспорвания е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.,2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 1 от ЗДвП, в приложима редакция, предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По делото като писмени доказателства са приети писмените документи по образувано ДП № 3383 ЗМК – 715/2024 г. по описа на 08 РУ – СДВР и Съдебно химико-токсикологична (токсикохимична) експертиза, рег. № И-530 от 20.01.2025 г., изготвена във ВМА, със заключение, че от извършените изследвания на предоставените биологични проби от оспорващия, не се установи наличие на алкохол (етанол) и наркотични/упойващи вещества. Представените от СРП писмени документи и приетата експертиза, изготвена от ВМА се явяват нови факти от значение за делото след издаването на оспорения акт, поради което същите се преценяват от съда при спазване изискването на чл. 142, ал.2 от АПК.

Доколкото по делото не се спори по обстоятелство, че жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил, когато е бил проверен. Спорният момент, към дата на издаване на обжалваната заповед, е дали Ч. С. е бил упойващи вещества. С полевия тест е установена употребата на бензодиазепини, а в биологичния материал, даден за изследване – не се установява употребата на алкохол и на наркотични/упойващи вещества. Следователно приложение намира последната хипотеза, посочена в чл. 171, т. 1, б. „б“, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Това, от своя страна, означава, че при установен отрицателен резултат, медицинското изследване има водещо значение. Предвид тези данни на 25.07.2024 г., около 14,10 часа жалбоподателят не е управлявал МПС след употребата на наркотични/упойващи вещества, поради което издадена ЗППАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от

жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноси в размер на 1010 (хиляда и десет) лева, включващи 10,00 лв. – държавна такса и 1000,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ч. Л. С., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 2010/24-4332-00400771 от 25.07.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ч. Л. С., ЕГН [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноси в размер на 1010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: